

*de
Gouden
Kandelaar*

DINGEN DIE GOD BEHAGEN

deel 1

C.R. Golsworthy

Aflevering 161

GODS WELBEHAGEN IN DE SCHEPPING EN IN ZIJN ZOON

“En God zag alles wat Hij gemaakt had, en zie, het was zeer goed. Toen was het avond geweest en het was morgen geweest: de zesde dag” (Gen. 1:31).

“Terwijl hij nog sprak, zie, daar overschaduwde hen een lichtende wolk, en zie, een stem uit de wolk zeide: Deze is mijn Zoon, de geliefde, in wie Ik mijn welbehagen heb; hoort naar Hem!” (Mat. 17:5).

Als we de bijbel aandachtig lezen, vinden we een hele lijst van geweldige dingen die Gods hart behagen. Onze conclusie kan dan ook niet anders zijn dan dat Gods welbehagen een zeer belangrijk onderwerp is. Het bestrijkt zelfs de vraagstukken van ons bestaan: waarom leven we? Waarom lopen we zeventig jaar of nog langer hier op deze aarde rond? Is er een andere reden dan om God te behagen? En als dat de enige reden is, hoe behagen we God dan? Hoe kunnen we er zeker van zijn dat we God niet tot ergernis zijn, maar Hem juist behagen? Wij hebben onze verlangens, en God heeft de Zijne, en we willen oprecht weten wat het is dat de verlangens van God, onze Schepper en Verlosser, vervult.

Goddelijk welbehagen

We concentreren ons eerst op twee dingen die God behagen. Maar voordat we dat doen, moeten we bedenken dat God wel degelijk behagen kent. De Here is vertrouwd met smart; Hij heeft verdriet – waar wij voor een groot deel de oorzaak van zijn – maar God kent niet alleen maar smart en verdriet. Laten we ervan doordrongen zijn dat de God die we liefhebben, die we aanbidden, die we “Abba” noemen, een God is die behagen kent. Hij kent vreugde; er is blijdschap in het hart van God. Ik kan me nog goed herinneren dat broeder Austin-Sparks onze aandacht richtte op

1 Timotheüs 1:11, over “het evangelie der heerlijkheid van de zalige God”. Hij legde ons toen uit dat het Griekse woord dat vertaald is met “zalige” accuraat en juist vertaald kan worden met “gelukkige”, zodat er “het evangelie der heerlijkheid van de gelukkige God” zou komen te staan. Onze God is een gelukkige God. Als de omstandigheden ernaar zijn, kan God Zich verblijden; het ligt op Zijn hart om blij te zijn over wat in Zijn ogen goed is. Natuurlijk, Hij heeft verdriet over het verkeerde. Maar Hij kan zowel verdriet hebben als blij zijn. Hij verblijdt Zich over dat wat goddelijke blijdschap en goddelijk geluk rechtvaardigt. Misschien moeten we onze indrukken van God wat bijstellen. We kunnen gemakkelijk een verkeerd, verwrongen beeld hebben van God. Ik ben er zelf lange tijd schuldig aan geweest. Ik dacht dat Hij een oppermachtig wezen was ver van mij vandaan. Ik verbeeldde me dat Hij een streng Persoon was, zeer ernstig en grimmig. En inderdaad, in zekere zin kan dat soms opgaan voor God en voor Gods hart. Maar laten we niet alleen in dergelijke termen denken aan God. Laten we ons volledig openstellen voor het feit dat God blij kan zijn en dat Hij Zich verblijdt als de omstandigheden goed zijn en dingen Zijn hart goedgevoelen. We lezen zelfs dat God kan jubelen! Wist u dat er ten minste één vers in de bijbel is waar staat dat God jubelt? Als u twijfelt, kijk dan in Sefanja 3:17. Dat gaat over God die over Zijn volk zal “juichen met gejubel”.

Dat is een korte gedachte ter inleiding.

Gods behagen in de schepping

Met het voorgaande in gedachten wil ik enkele dingen behandelen die God behagen. We beginnen bij het begin, in Genesis 1:31. De woorden blijdschap, zich verblijden of jubelen worden er weliswaar niet in genoemd, maar de gedachte zit er wel in. Er staat: “En God zag alles wat Hij gemaakt had, en zie, het was zeer goed.” En natuurlijk geloof ik dat die uitdrukking “het was zeer goed” niet alleen betekent dat het op zichzelf genomen goed was, in essentie, in wezen, maar ook dat het goed was in Gods ogen. Alles wat God maakt, is goed op zichzelf. Zeker, de aard van wat God maakt is altijd goed. Maar ik geloof dat er nog een gedachte in zit, namelijk dat het oorspronkelijke, ongerepte heelal zeer goed was volgens Gods eigen maatstaf. Voordat de zonde binnenkwam, was het iets dat Zijn eigen hart tot vreugde beroerde, iets dat hem voldoening gaf. “Zie, het was zeer goed”... in Gods ogen. Vijf keer lezen we in Genesis 1 in verband met de verschillende fasen van het scheppingsproces dat God zag dat

het goed was. Maar aan het einde van het hoofdstuk vinden we iets opmerkelijks: God keek en zag alles wat Hij gemaakt had, en zie, het was zeer goed. Alle dingen samen, de schepping in zijn geheel gezien, compleet, gaf iets extra's: het was zeer goed.

1) Een openbaring van Gods heerlijkheid

Wat was de reden waarom de oorspronkelijke, ongerepte schepping een vreugde voor God was? Om welke reden deed het God niet alleen genoegen, maar had Hij er zelfs behagen in? Twee gedachten kwamen bij me op als antwoord op deze vraag. De eerste was dat zelfs die oorspronkelijke, ongerepte schepping in zekere mate een openbaring was van Zijn eigen heerlijkheid. Hij had iets voortgebracht dat tot op zekere hoogte Zijn eigen karakter, Zijn eigen wezen weerspiegelde. Daarom vond Hij het zo fijn om ernaar te kijken en uit te spreken dat het zeer goed was. Op zichzelf was het zeer goed, èn voor de Schepper was het zeer goed.

Als we door een tuin lopen en de schepping zien, zeggen we niet alleen maar: "Wat een mooie tuin!" Maar er is iets diepers in ons hart dat zegt: "Wat een heerlijke God! Wat een schoonheid! Wat een leven! Wat een overvloed! Wat een macht over de dood wordt er zelfs in het geschapene zichtbaar gemaakt!" Inderdaad wordt de eigen heerlijkheid kenbaar gemaakt, maar nog glorieuzer is dat "... de hemelen vertellen Gods eer, en het uitspansel verkondigt het werk zijner handen", zoals Psalm 19:2 het zegt. Ik denk dat dit één reden is waarom God zei: "Ah, dat is goed! Ik heb hier iets dat iets zegt over Mijn karakter; er blijkt iets van Mijzelf uit." En dan is er natuurlijk dat zeer belangrijke gedeelte in Romeinen 1, waarin Paulus uitdrukkelijk zegt dat de schepping inderdaad iets van de waarheid van Gods karakter laat zien, de aard van de eeuwige "Ik ben": "... daarom dat hetgeen van God gekend kan worden in hen openbaar is, want God heeft het hun geopenbaard. Want hetgeen van Hem niet gezien kan worden, zijn eeuwige kracht en goddelijkheid, wordt sedert de schepping der wereld uit zijn werken met het verstand doorzien" (Rom. 1:19,20). De onzichtbare dingen van God worden duidelijk zichtbaar uit de schepping van de wereld. Ze worden begrijpelijk door de dingen die gemaakt zijn, zelfs Zijn eeuwige kracht en Godheid. Daarom bracht het Hem zo'n vreugde.

Denk alleen al aan de allereerste elementen van de schepping: God zei: "Er zij licht", en er was licht. Dat was zeer zeker een openbaring van wie God zelf is. We lezen in de eerste brief van Johannes dat God licht is. Ik weet niet of er een wetenschapper is die precies kan uitleggen wat voor

soort licht dat was en hoe het kan dat het er al was voordat de zon en de maan er waren. Maar toen God zei: “Er zij licht” en er was licht, was dat het begin van de openbaring van de onzichtbare God, die licht is en in wie in het geheel geen duisternis is. Dat is hoe Zijn hart is en dat begon zich te ontvouwen in hetgeen Hij had gemaakt.

Alles wat we zien in het heelal drukt toch iets uit van de heerlijkheid van God? De rotsen doen ons toch denken aan de kracht van God, aan Zijn onwankelbaarheid en betrouwbaarheid? Zo zien we dat al die onzichtbare dingen van God in de schepping hun tastbare uitdrukking krijgen. En zo kunnen we nog wel even doorgaan: de bloemen, die ongetwijfeld de schoonheid van Gods wezen laten zien, de rivieren, die spreken van de overvloed van leven die in Hem is. In Hem is zowel leven als licht.

Dit zijn enkele redenen, suggesties waarom God behagen schiep in het aanschouwen van Zijn oorspronkelijke, ongerepte schepping.

2) Het toneel van het drama van de verlossing

Een andere reden waarom God met genoegen keek naar die ongerepte schepping was deze, dat Hij de weg bereid zag worden voor het drama van de verlossing. Hier in dit heelal zou God Zijn plan gaan uitvoeren door Zijn Zoon te zenden, door het sterven van Zijn Zoon, door de opstanding van Zijn Zoon en door aan Zijn Zoon zielen toe te voegen die behouden zijn, zoals die van jou en mij. God kon het uur zien naderen, de tijd naderbij zien komen, dat Zijn verlossende genade uitgedrukt kon worden in de dood van Zijn eigen geliefde Zoon, daar op die heuvel Golgotha, buiten de stadsmuren van Jeruzalem. Deze aarde is niet meer dan een minuscuul spikkeltje in het heelal. Toch is ze verkozen tot het toneel waarop het drama van de verlossing uitgevoerd zou gaan worden en daarom was de aarde haar Maker zo dierbaar.

Gods verrukking over Zijn Zoon

De tweede en vanzelfsprekend de allesomvattende, alles overtreffende reden voor goddelijk welbehagen en goddelijk geluk is de Here Jezus Christus zelf: God geopenbaard in het vlees. Als God al behagen had in het kijken naar een ongerept heelal, hoe gelukkig moet Hij dan niet geweest zijn bij het zien van Zijn volmaakte, heerlijke Zoon, aan wie alles bekoorlijkheid is (Hgl. 5:16), in menselijke gedaante. De stilte van de hemel werd doorbroken en God sprak vanuit de hemelen door de wolken: “Dit is Mijn geliefde Zoon, in wie al Mijn welbehagen is.” Het klinkt als

een echo van Genesis 1:31. God keek, en zie, het was zeer goed. En nu kijkt God weer, en Hij zegt: “Dit is Mijn geliefde Zoon, in wie al Mijn welbehagen is.” Er zijn twee gelegenheden waarbij God dit zei. De eerste was bij Zijn doop (Mat. 3:17). De andere gelegenheid was op de berg van de verheerlijking (Mat. 17). Bedenk dat bij die tweede gelegenheid het ge-laat van de Here Jezus straalde als de zon en er staat dat zelfs Zijn kleren wit waren als het licht. En God, die neerkeek op die berg van de verheerlijking, brak opnieuw de stilte van de hemelen, alsof Hij Zich niet langer kon inhouden om Zijn waardering, Zijn bewondering uit te spreken voor Zijn eigen vleesgeworden Zoon, die Zijn plaats ingenomen had onder de mensheid op dit spikkeltje in het heelal.

Ik geloof dat het met een speciaal doel was dat het tijdens twee gelegenheden gebeurde. De eerste keer was aan het einde van dertig jaar van verborgenheid, toen de Heer in de timmerwerkplaats in het kleine plaatsje Nazareth was. Er is niet veel geschreven over Hem tijdens deze periode, alleen een kort verhaal over wat er gebeurde toen Hij twaalf jaar oud was (Luk. 2). Maar let eens op het einde van die dertig jaar van verborgenheid, waar ons eigenlijk niets over verteld wordt. Eén zin zegt genoeg over die hele periode. Het geeft blijk van dertig jaar onberispelijke, smetteloze heiligheid in een timmerwerkplaats en in de straten van Nazareth. Alles wordt samengevat in die ene zin: “Dit is Mijn geliefde Zoon, in wie al Mijn welbehagen is.”

De andere gelegenheid was toen de Heer, laten we zeggen, het hoogtepunt in Zijn bediening bereikt had, in Mattheüs 17. Zijn gezicht straalde als de zon en Zijn kleding was wit als het licht. Toen zei God: “Dit is Mijn geliefde Zoon, in wie al Mijn welbehagen is.”

Het lijkt alsof we in die twee uitspraken twee samenvattingen hebben. De ene samenvatting betreft de dertig verborgen jaren en de tweede de jaren in het openbaar, toen Hij van plaats tot plaats trok om de Hem toegewezen bediening te vervullen. Is het niet geweldig dat de Here Jezus in de timmerwerkplaats net zo onberispelijk, heilig en smetteloos was als in de drie en een half jaar van Zijn openbare bediening, en dat Hij net zoveel voldoening en behagen bracht aan God in Zijn verborgen leven als toen Hij Zijn grote bergrede gaf, bijvoorbeeld, of Zijn geweldige wonderen deed. God vat het samen met: “Dit is Mijn geliefde Zoon, in wie al Mijn welbehagen is.”

Is dat geen uitdaging? Uw en mijn leven zijn verdeeld in twee delen. Er is een openbaar leven dat iedereen ziet. Is dat leven God welgevallig? Of is er wat eigendunk, prijs ik mijzelf aan, is er vertoon van het zelfleven,

dat zelfs in onze bediening binnensluipt? Misschien moeten we onszelf eens onder de loep nemen. Misschien is er wat bijsturing of reiniging nodig. Dat is heel wel mogelijk. We lijken allemaal van die geweldige christenen als we samenkomen en deelnemen aan de aanbiddingsdienst. Iedereen kijkt naar ons en we weten maar al te goed hoe we een goede indruk maken. Maar ieder van ons heeft ook een privéleven, waar de broeders en zusters niet achter kunnen komen. Maar "... alle dingen liggen open en ontbloot voor de ogen van Hem, voor wie wij rekenschap hebben af te leggen" (Hebr. 4:13). Kan God neerzien op ons leven in het verborgene, als de deur gesloten is en we onttrokken zijn aan elk menselijk oog en zeggen: "Daar heb Ik behagen in. Die geheime gedachten, die dingen die hij in het geheim doet, zijn Mij welgevallig"?

1) Christus, Gods dagelijkse verrukking

Ik wil u graag een prachtig vers laten zien met een gedachte van dezelfde strekking, namelijk Spreuken 8:30. Ik verwacht niet dat iemand mij erop aan zal vallen als ik zeg dat Spreuken 8 een hoofdstuk is dat helemaal over Christus gaat. Oppervlakkig gezien is het een overdenking over wijsheid; in feite zien we het woord wijsheid in het eerste vers al verschijnen: "Roept de Wijsheid niet en verheft de Verstandigheid niet haar stem?" Er wordt een paar keer naar wijsheid verwezen. In vers 5 staat: "Gij onverstandigen, leert schranderheid" (Eng. vert. "wijsheid"). En let eens op wat vers 11 zegt: "Want wijsheid is beter dan koralen, al wat men zou kunnen begeren, kan haar niet evenaren." En dan vinden we wijsheid genoemd in vers 12. Inderdaad, aan de oppervlakte gaat dit hoofdstuk over wijsheid, over het wonderbaarlijke ervan, in het bijzonder over het verbazingwekkende van door God gegeven wijsheid, over wat die tweeweg kan brengen. Maar ongetwijfeld denkt u aan hetzelfde vers waar ik aan denk, aan 1 Corinthiërs 1:24, waar we lezen over Christus, de wijsheid van God. En ik geloof dat we Spreuken 8 alleen kunnen begrijpen als we bedenken dat de Here Jezus Christus de verpersoonlijking is van alle wijsheid. U zult het er zeker mee eens zijn dat we Christus in vers 11 zien: "Christus is beter dan koralen, al wat men zou kunnen begeren, kan Hem niet evenaren."

Maar we werken toe naar vers 30, waar de wijsheid zelf spreekt, waar Christus zelf spreekt: "... toen was ik een troetelkind bij Hem, ik was een en al verrukking dag aan dag ..." Hier gaat het om: "Ik was een en al verrukking dag aan dag ... te allen tijde mij verheugend voor zijn aangezicht." Hier zien we een beeld van de Here Jezus Christus voor de

schepping van het heelal. Kijk maar eens naar wat er staat vanaf vers 22: “De HERE heeft mij tot aanzijn geroepen als het begin van zijn wegen, vóór zijn werken van ouds af.” Dit is alleen ten volle waar als het gelezen wordt in het licht van wie Christus is. Het doet ons denken aan Johannes 1:1: “In den beginne was het Woord”, in het begin was Christus er, en Christus was bij God en Christus was God. En dan vers 23: “Van eeuwigheid aan ben ik geformeerd, van den beginne, eer de aarde bestond.” Dat geldt zeer zeker voor Christus. In de verzen 24 tot en met 29 – dit is vóór-Genesis-1 – wordt Christus in feite beschreven als medeschepper met Zijn Vader: “Toen er nog geen oceaan was, ben ik geboren, toen er nog geen bronnen waren, rijk aan water. Eer de bergen omlaaggezonden waren, vóór de heuvelen ben ik geboren; toen Hij het aardrijk en de velden nog niet had gemaakt, noch de eerste stofdeeltjes der wereld. Toen Hij de hemel bereidde, was ik daar; toen Hij een kring trok op het oppervlak van de oceaan, toen Hij de wolken daarboven bevestigde, en de bronnen van de oceaan met kracht opborrelden, toen Hij aan de zee haar perk stelde, opdat de wateren zijn gebod niet zouden overtreden, en Hij de grondslagen der aarde bepaalde ...” En dan komt vers 30: “... toen was ik een troetelkind bij Hem, ik was een en al verrukking dag aan dag, te allen tijde mij verheugend voor zijn aangezicht.”

We hebben gesproken over Christus als het onderwerp en de reden van de vreugde van de Vader. We hebben gesproken over de dertig jaar waarin de Here Jezus het hart van Zijn Vader verblijdde; we hebben gesproken over de drie en een half jaar waarin de Here opnieuw, nu in Zijn openbare bediening, het hart van Zijn Vader behaagde en bewoog: “Dit is mijn Zoon, in wie al mijn welbehagen is.” En zelfs als we teruggaan tot de tijd voor de schepping is het diezelfde Persoon die diezelfde vreugde en voldoening in het hart van Zijn Metgezel in de Drieëenheid teweegbrengt. De Here Jezus is de eeuwige voldoening, de eeuwige vreugde en verrukking van Zijn Vaders hart. Dat gaat ons verstand te boven. Als we ons proberen voor te stellen wat God behaagt, kunnen we misschien nog berekenen dat het ongerepte heelal God vreugde geeft, maar de echte vreugde en voldoening van de Vader is de Zoon.

2) Christus, onze verrukking

Wat God zei bij de doop van de Here Jezus in de Jordaan en wat God zei bij de verheerlijking op de berg, is wat Hij altijd gezegd heeft, zelfs voordat er tijd bestond. Onophoudelijk genoot Hij van Zijn geliefde, volmaakte, onberispelijke Zoon. Dat kan gewoon een waarheid op zich zijn, maar

ik geloof dat God in Zijn genade ons wil doen delen in Zijn eigen eeuwige verrukking over Christus Jezus. Dat is wat er gaande is in uw hart en in het mijne. Er is een tijd geweest in ons leven dat deze zelfde Persoon, de Here Jezus, weinig of niets voor ons betekende. Maar wordt Hij meer en meer uw dagelijkse verrukking, uw totale behagen? Dat is het waar God aan werkt: zo met ons te handelen, ons zo deze Persoon uit de bijbel te laten zien, ons zo Zijn liefde, Zijn genade en Zijn kracht, Zijn gezag, Zijn majesteit en Zijn ontferming te tonen, Hem op zo'n wijze te openbaren, dat Hij degene wordt die ons dagelijks, ieder uur van de dag, van moment tot moment in verrukking brengt. Dat is de taak waar de Heilige Geest in u en in mij mee bezig is; dat is het werk dat Hij nu doet in uw hart en in het mijne, ons uit een toestand te halen van onbekendheid met Christus, van duisternis wat betreft Zijn onvergelykelijke karakter. Hij brengt ons daar waar we iets in Christus gaan zien wat de Vader al van voor eeuwige tijden in Hem zag en wat Hij in Hem de hele toekomstige eeuwigheid door zal zien. "Ik was (voor de Vader) een en al verrukking dag aan dag." En het is heerlijk als dat weerklinkt in het hart van een christen en hij kan zeggen: "Inderdaad, er is iets gaande in mijn hart: elke dag weer is Hij mijn hoogste vreugde; Hij is het die mij voldoening geeft; Zijn heerlijkheid wordt langzamerhand onthuld, Zijn karakter wordt mij steeds duidelijker; het geheimenis van wie Christus is, wordt me geopenbaard."

Ja, de onbedorven schepping deed Gods hart goed, maar wat is dat in vergelijking met de onbedorven Zoon zelf? Hij, zonder smet of rimpel of iets dergelijks, is niet alleen voor eeuwig degene die Gods hart tevreden stelt, maar ook is Hij het die voor eeuwig Gods hart doet zingen en jubelen. Hij is het die God behaagt: "Deze is Mijn geliefde Zoon, in wie al mijn welbehagen is." Dat is wat God voor eeuwig over onze Heiland zegt. God vindt in Hem al Zijn welbehagen, en Hij is van dag tot dag en voor eeuwig de verrukking van de Vader.

3) De liefelijkheid van Christus toegerekend

Toen ik nadacht over de Here Jezus als degene die voor eeuwig het hart van Zijn Vader voldoening geeft, en diens hart onophoudelijk in verrukking brengt, kwam er een gedachte bij me op die me sprakeloos maakte: wij zijn begenadigd in die Geliefde (Ef. 1:6). Adembenemend! Het betekent dat al die liefelijkheid, dat vermogen om het hart van de Vader in verrukking te brengen, aan hen wordt toegerekend die hun vertrouwen op de Here Jezus Christus stellen. Diegenen onder ons die erkennen dat ze een zondaar zijn, die zich bekeren van hun zonden en deze geliefde

Heiland als hun Heer en verlosser aannemen, wordt die liefelijkheid en aantrekkelijkheid in de ogen van de Vader toegerekend. God schenkt ons niet alleen vergeving en rechtvaardiging, een schone lei. De verlossing is meer dan een schone lei krijgen. Het is het beërven van de deugden, de waarden, de onvergelykelijke liefelijkheid van Christus; ze worden ons allemaal toegerekend als we schuilen in Christus. Dat is rechtvaardiging door geloof. "... die Hij gerechtvaardigd heeft, dezen heeft Hij ook verheerlijkt" (Rom. 8:30). Hij verheerlijkt ons door ons deelgenoten te maken van deze unieke, onvergelykelijke schoonheid van de Here Jezus die God voldoening geeft. Niet één van ons begrijpt ten volle wat het betekent om "in Christus" te zijn, gerechtvaardigd door geloof. Deze eeuwige liefelijkheid, deze smetteloze volmaaktheid, deze natuur van de Here Jezus die Gods hart in verrukking brengt, is ons, in Gods genade, toegerekend. Wat een grote verlossing! Wat een grote verlosser! Als we ons gaan afvragen wat het is dat God behaagt, worden we meteen overspoeld met al dit soort heerlijke gedachten. Moge de Here ons hart opnieuw in beroering brengen, en als we zien wat het is dat God behaagt, moge ons hart dan alleen daarop gericht zijn, op onze onvergelykelijke Christus.

GODS WELBEHAGEN IN HET KRUIS VAN DE HERE JEZUS CHRISTUS

“Maar het behaagde de HERE hem te verbrijzelen. Hij maakte hem ziek. Wanneer hij zichzelf ten schuldoffer gesteld zal hebben, zal hij nakomelingen zien en een lang leven hebben en het voornemen des HEREN zal door zijn hand voortgang hebben. Om zijn moeitevool lijden zal hij het zien tot verzadiging toe; door zijn kennis zal mijn knecht, de rechtvaardige, velen rechtvaardig maken, en hun ongerechtigheden zal hij dragen” (Jes. 53:10,11).

We verdiepen ons in een volgende opbouwende gedachte, in Jesaja 53:10, een vers dat een geheimenis laat zien waarvan we de diepte niet zullen kunnen peilen. Ik heb hulp nodig om werkelijk iets van de geheimenissen van Jesaja 53:10 te begrijpen. Er is veel meer in te zien dan ik naar voren kan brengen.

Het geheimenis van Jesaja 53

Wat een geheimenis vinden we aan het begin van het vers! Natuurlijk weten we dat het hoofdstuk gaat over het lijden van de Here Jezus op Golgotha. Het is een hoofdstuk over het kruis waaraan Gods geliefde Zoon om onze overtredingen doorboord en om onze ongerechtigheden verbrijzeld werd. Mag ik u even opmerkzaam maken op het feit dat Jesaja 53 zevenhonderd jaar voor Christus' komst in de wereld geschreven is, zevenhonderd jaar voordat deze Geliefde aan het kruis genageld werd op die heuvel die Golgotha genoemd wordt. Is dat niet onvoorstelbaar? Ik kan me goed herinneren dat een jonge broeder in Christus naar me toe kwam toen we in een gevangenkamp in Japan waren. Hij was net tot geloof gekomen, maar had een honger naar het Woord van God. Hij had pas dit hoofdstuk gelezen, ging tegenover me zitten en zei: “Broeder

Golsworthy, hoeveel jaar na Christus is Jesaja 53 geschreven, of hoeveel maanden na Christus?” Hij wilde de geschiedenis weten van dit hoofdstuk. En ik vertelde hem toen wat ik u net verteld heb: “Nee, broeder, het is vóór Christus geschreven.” En als ogen konden spreken, zeiden ze zeker tegen me: “Broeder Golsworthy, u vertelt niet de waarheid. Dit hoofdstuk moet wel na Christus geschreven zijn, en na het sterven van Christus aan het kruis. Het is zo duidelijk; de details kloppen zo precies. Het moet wel na Christus geschreven zijn.” We kregen geen ruzie, maar ik denk niet dat ik die jongeman heb kunnen overtuigen, tot op de dag van vandaag, dat het vóór Christus’ komst naar de wereld geschreven is en vóór die grote gebeurtenis op Golgotha.

We zijn hier in een wonderbaarlijk hoofdstuk; dat weten we allemaal. God heeft tot ieder van ons gesproken door dit hoofdstuk, keer op keer; daar ben ik van overtuigd. Maar hier is het geheimenisvers: “Het behaagde de HERE hem te verbrijzelen.” En dat komt meteen na wat er staat over Christus die doorstoken en verbrijzeld werd: “Maar om onze overtredingen werd hij doorboord, om onze ongerechtigheden verbrijzeld” (vers 5). O, wat een wonden! Wat een kneuzingen! De afranseling met de zweep die Hij ondergaan heeft, en dan de spijkers die Hem aan het kruis vastnagelden...! Inderdaad, “om onze overtredingen werd hij doorboord, om onze ongerechtigheden verbrijzeld”. “Een man van smarten” staat er, “en vertrouwd met ziekte”. Dit is waar we over na willen denken in verband met ons thema: “dingen die God behagen”.

Nu kunnen we natuurlijk begrijpen dat het ongerepte heelal God behaagt, en we kunnen zeker begrijpen dat Jezus Christus de geliefde Zoon is in wie de Vader al van voor eeuwige tijden Zijn welbehagen had en over wie het hart van de Vader altijd verrukt zal zijn. En mogen we hieraan toevoegen dat Hij ook meer en meer de vreugde van ons hart wordt? Maar nu, na deze beschrijving van het lijden van onze Heer in Jesaja 53:5, vinden we dit geheimenisvers: “Het behaagde de HERE hem te verbrijzelen.” Hier staan we voor een raadsel, niet waar? Dit is een ondoorgronde-lijk geheimenis. Misschien zullen we nooit werkelijk de diepte peilen van deze eenvoudige uitspraak. En mochten we toch op de een of andere manier een verklaring vinden, dan zullen we toch de volgende uitspraak in het vers nooit kunnen begrijpen. Die is nog directer, nog raadselachtiger, nog abrupter: “Hij maakte hem ziek.” Het behaagde de Here om die Geliefde, die Zijn hart voor eeuwig in verrukking bracht, te verbrijzelen. En bovendien deed Hij Hem deze ziekten en smarten ervaren. Hier hebben we hulp bij nodig, niet waar? We hebben de hulp nodig van de Heilige

Geest, en misschien van elkaar, jong en oud. Soms komt er meer licht door de jongeren dan door de ouderen. Hoe het ook zij, ik ga nu niet in op de diepten van dit geheimenis. Op dit moment kan ik het diepe vraagstuk van dit vers niet oplossen. Ik kan alleen maar zoeken naar licht over deze eerste twee zinnen in Jesaja 53:10: “Het behaagde de HERE hem te verbrijzelen.” Hij liet Hem kruisigen, “Hij maakte Hem ziek.”

De gevolgen van het lijden van Christus

We laten veel gedachten achter dit geheimenisvers liggen. We kunnen niet anders. De bijbel bevat ondoorgroendelijke diepten. En we moeten toegeven dat sommige van de bekendste verzen nog niet begrepen worden. Toch is er iets, zeker in het eerste gedeelte van het vers, dat we kunnen vatten, waar staat: “Het behaagde de HERE hem te verbrijzelen.” Ik geloof dat we gerust mogen denken en aannemen dat die frase wijst op dat wat voortgekomen is uit die verbrijzeling van de Here. Het was niet zozeer het verbrijzelen van Christus zelf dat God behaagde, maar wat het gevolg was van die verbrijzeling, die smarten, die wonden, die folterende pijn. En we volstaan nu met alleen maar enkele heerlijke gevolgen te noemen, enkele van de gezegende resultaten van de verbrijzeling van de Heiland, die de Vader zeker hebben behaagd.

Kunt u een gezegend resultaat van die grote gebeurtenis op Golgotha bedenken, van het sterven van de Verlosser, het uitgieten van het bloed van de Heiland, iets dat het hart van de Vader zou hebben behaagd? De vraag leidt ons natuurlijk naar de totale inhoud van de bijbel, want de hele bijbel gaat eigenlijk over Golgotha en de heerlijke gevolgen daarvan. Maar laten we onze gedachten beperken tot wat ons in dit hoofdstuk ontvouwd wordt, zonder naar andere gedeelten in de bijbel te kijken. Wat zijn de gevolgen, de vruchten van de verbrijzeling van de Zoon van God waar dit hoofdstuk op wijst?

1) De grote verzoening voor de zonde

Het eerste dat ons opvalt in Jesaja 53 met betrekking tot wat het kruis van de Heiland heeft voortgebracht, is de grote verzoening voor de zonde. En die grote verzoening heeft zeker het hart van God behaagd, en zal Hem ook nu en altijd blijven behagen. In dit hoofdstuk wordt die grote verzoening genoemd, die weg van vergeving voor zondaren, die gebaad werd door de wonden en kneuzingen van de Here Jezus Christus. We willen nu naar enkele van die verzen in dit hoofdstuk kijken.

Dit punt van het bewerkstelligen van een grote verzoening vinden we al meteen in vers 10, waar staat: “Wanneer hij zichzelf ten schuldoffer gesteld zal hebben ...” Het was een verzoeningsdood die onze Heiland stierf. Hij offerde Zich als een schuldoffer voor onze zonden. Het was het Lam van God dat aan het kruis verbrijzeld en verbroken werd, en Hij stelde Zichzelf ten schuldoffer voor onze zonden. Ik houd van een oud lied dat over dit thema gaat. Het ontroert me elke keer als ik eraan denk of het hoor. Het luidt:

“Christ has for sin atonement made.
What a wonderful Savior!
We are redeemed, the price is paid.
What a wonderful Saviour!”

(Christus heeft voor de zonde verzoening gebracht,
Wat een wonderbare Heiland!
We zijn verlost, de prijs is betaald!
Wat een wonderbare Heiland!)

Dat was een resultaat, een gevolg, een vrucht van Golgotha, een volbracht werk van goddelijke verlossing. Denk aan wat de Here Jezus zelf zei. Misschien snakte Hij naar adem toen Hij aan het kruis deze woorden zei: “Het is volbracht” (Joh. 19:30). Iemand heeft eens gezegd dat de hele bijbel in twee eenvoudige uitdrukkingen kan worden samengevat: het hele Oude Testament is: “Waar is het Lam?” (Gen. 22:7) en het Nieuwe Testament is: “Zie het Lam!” (Joh. 1:29). Het Oude Testament stelt een vraag. Het Nieuwe Testament geeft het antwoord op die vraag. De profeten zeiden: “Waar is het Lam? Is er iemand die de prijs voor de zonde kan betalen?” En het Nieuwe Testament geeft het antwoord, in de woorden van Johannes de Doper: “Zie het Lam Gods, dat de zonde der wereld wegneemt.” Een ander lied drukt het in dit verband op de volgende manier uit:

“There is a green hill far away, without the city wall,
Where our dear Lord was crucified, who died to save us all.
There was no other good enough to pay the price of sin,
He only could unlock the gate of heaven, and let us in.”

(Er is een groene heuvel, ver weg, buiten de stadsmuur,
Waar onze geliefde Heer werd gekruisigd, Hij die stierf om ons allen te redden.
Niemand was goed genoeg om de prijs voor de zonde te betalen,
Alleen Hij kon de poort van de hemel ontsluiten, en ons binnenlaten.)

De dood van Abraham, van David, de dood van alle aartsvaders en godvruchtige mensen van het Oude Testament, al die sterfgevallen bij elkaar opgeteld konden niet onze zonde verzoenen. De dood van Abraham vervulde de rechtseis voor de zonde van Abraham, niet voor de mijne. Abraham was een zondaar, en zijn dood was alleen maar het gevolg van zijn zonden. Maar er is Iemand zonder zonde, er is een smetteloos Lam geweest, de enige zonder vlek of rimpel of iets dergelijks, die niet gezondigd heeft. We kunnen van niemand anders zeggen: "... die geen zonde gedaan heeft en in wiens mond geen bedrog is gevonden" (1 Pet. 2:22). Hij was zonder zonde in Zijn daden, en er is niet één woord over Zijn lippen gekomen dat niet vlekkeloos en heerlijk was. Niemand anders dan Hij kon de poort van de hemel ontsluiten en ons binnenlaten. De dood van de Here Jezus is voldoende om vergeving voor zondaars zeker te stellen.

In vers 5 staat: "Hij werd doorboord." Waarom werd Hij doorboord? "... om onze overtredingen." Het vers gaat verder, waarbij hetzelfde werkwoord gebruikt wordt als in vers 10: verbrijzelen: "... om onze ongerechtigheden (werd Hij) verbrijzeld; de straf die ons de vrede aanbrengt, was op hem, en door zijn striemen is ons genezing geworden." Dan staat er in vers 6: "Wij allen dwaalden als schapen, wij wendden ons ieder naar zijn eigen weg, maar de HERE heeft ons aller ongerechtigheid op hem doen neerkomen." Wij allen – Abraham, David en al die anderen – ons aller ongerechtigheid op Hem... O, broeders en zusters, huivert u niet bij die gedachte? De verdiende straf op de zonde van één nacht in Amsterdam heeft Christus gedragen. De zonde in Rotterdam, in Londen, Sydney, Melbourne en waar dan ook, en niet alleen van één nacht, maar vanaf het moment dat de mens begon te zondigen – denk u eens in – al die ongerechtigheid heeft God op die Mens van Golgotha doen neerkomen. Het was noodzakelijk als u en ik ooit rechtmatige vergeving zouden kunnen ontvangen. Iemand moest de prijs betalen, iemand moest de zondesschuld vereffenen. En Iemand heeft dat gedaan. Dat is het evangelie. Ik houd van het evangelie. Ik houd van de Christus van het evangelie. U ook? Natuurlijk houden we van Hem en Zijn evangelie! God heeft alle zonden van de hele wereld op Christus doen neerkomen op Golgotha. "Hij die geen zonde gekend heeft," zegt Paulus, "is voor ons tot zonde gemaakt" (2 Cor. 5:21). Toen de Here Jezus aan het kruis stierf, scheurde het voorhangsel van de tempel doormidden, van boven naar beneden; de weg werd voor ons gebaad tot gemeenschap met God. Er zou voor niemand van ons ooit toegang verleend kunnen worden tot God dan alleen door die verbrijzeling op Golgotha.

Wel, er was een grote verzoening bewerkstelligd. Jesaja 53 laat het duidelijk zien, vanaf vers 5 tot en met het eind van het hoofdstuk. Aan het einde van vers 8 staat: “Om de overtreding van mijn volk is de plaag op hem geweest.” En aan het eind van vers 11 lezen we: “... hun ongerechtigheden zal hij dragen.” Vers 12 gaat verder: “... terwijl hij toch veler zonden gedragen ... heeft.” Hoeveel zonden heeft Hij gedragen? Hoeveel in China, hoeveel in Afrika, hoeveel in India? God heeft de ongerechtigheden van ons allemaal op Christus doen neerkomen. Als iemand vraagt: “Waarom worden niet alle mensen behouden?” dan is het antwoord dat God een voorwaarde stelt. Die voorwaarde is dat we erkennen en geloven dat dit inderdaad heeft plaatsgevonden, dat God alle ongerechtigheden op Christus heeft doen neerkomen, en dat we ons de verlossing, die het gevolg is van Zijn verbrijzeling, toeëigenen. Dat is het eenvoudige dat God van ons vraagt. We gaan de hele wereld rond en vertellen het evangelie en geven de mensen de gelegenheid om te geloven dat hun zonden werden gedragen op Golgotha. Als ze geloven, zal iedere zonde die ze begaan hebben, vergeven worden. En niet alleen krijgen ze vergeving, maar ze worden ook nog eens gerechtvaardigd. Ze verkrijgen gerechtigheid, die vlekkeloze, onberispelijke gerechtigheid van de nieuwe Mens van de hemel.

Christus Jezus is de nieuwe Mens. Andere mensen zijn van de aarde. Wij zijn gemaakt van stof, maar Hij is van de hemel en daarom is Zijn verzoenend bloed genoeg om de zonden van alle anderen te bedekken. Eén Mens van de hemel stierf voor één opstandige mensheid die onder de vloek was. Zijn dood is voldoende, één voor één. De hele mensheid is eigenlijk maar één mens. De hele mensheid is alleen maar Adam in meervoud uitgedrukt; dat is alles. Die ene Mens van de hemel stierf voor een opstandige mensheid die de hel verdiende. “Hij heeft veler zonden gedragen.”

2) Een grote veldslag en een grote overwinning

Er is nog een uitkomst, een vrucht van de verbrijzeling van de Heiland en wel dat er een grote overwinning is behaald. Er is een grote verzoening bewerkt, daar is geen twijfel over. Daar verblijden we ons over, daar schuilen we in, iedere keer als we samenkomen rond de Tafel van de Heer en we het brood in onze handen nemen en uit de beker drinken. Maar uit dit hoofdstuk komt ook naar voren dat er een grote overwinning behaald is aan het kruis door die verbrijzeling van de Heiland. Dat wordt even aange-
stipt in Jesaja 53:12: “Daarom zal Ik hem een deel geven onder velen en

met machtigen zal hij de buit verdelen, omdat hij zijn leven heeft uitgegoten in de dood, en onder de overtreders werd geteld.” We vinden in vers 12, laten we zeggen, de kruitdampen van oorlog, een overwinning en buit. Golgotha was een veldslag! En wat een overwinning voor de Here Jezus Christus zelf!

Hebreeën 2:14 en 15 vat het zo samen: “Daar nu de kinderen aan bloed en vlees deel hebben, heeft ook Hij op gelijke wijze daaraan deel gekregen, opdat Hij door zijn dood hem, die de macht over de dood had, de duivel, zou ontronen, en allen zou bevrijden, die gedurende hun ganse leven door angst voor de dood tot slavernij gedoemd waren.” Door de dood heeft Hij degene vernietigd die de macht over de dood had. Golgotha was het slagveld dat we nooit helemaal zullen kunnen bevatten. Het voert terug naar het geheimenis van een opstand in de hemelse gewesten, toen Lucifer de rechten van God voor zichzelf begeerde en aanbeden wilde worden. In de bijbel, in Jesaja 14, wordt ons die geschiedenis uit de doeken gedaan. Daar zien we die overweldiger, een gevallen opstandige engel. Er waren al opstandige engelen voordat er opstandige mensen waren. Lucifer was de koning van de rebellerende engelen, die in opstand kwamen tegen de rechten van God. We weten hoe deze tegenstander naar de Here Jezus in de woestijn kwam om Hem te verzoeken (zie Mat. 4:1-11). En weet u, als Christus zou zijn gevallen, al was het maar één keer, in die verzoeking in de woestijn, dan zouden we voor eeuwig verloren zijn geweest. Hij zou niet de volmaakte Heiland geweest zijn. En er was juist een volmaakte Heiland nodig, iemand die smetteloze volmaakt-hed zou behouden onder elke druk die op alle mogelijke manieren op Hem zou worden uitgeoefend, iemand die volkomen onderworpen zou blijven aan de wil van de Vader, wat voor subtiele verzoeking en beloften Hem ook voorgeschoteld zouden worden. Dat is wat er gebeurde tijdens de verzoeking in de woestijn: Hem werden alle koninkrijken van de wereld aangeboden als Hij even voor deze gemene Lucifer zou buigen. Prijs God, Hij boog niet. Hij zei: “Ga weg, Satan.” Maar hier zien we diezelfde tegenstander weer, nu hij de Here Jezus achtervolgt bij het kruis. In de Psalmen staat dat demonen en duivels Hem omsingelden: “zij omringden mij als bijen” (Ps. 118:12). Als de Here Jezus ook maar één opstandig woord had gezegd, of één gedachte had gekoesterd die niet volkomen, absoluut rein was, dan was er geen redding geweest voor zondaren. Maar Hij deed geen enkele zonde en er werd geen bedrog gevonden in Zijn mond. In 1 Petrus 2:24 lezen we: “... die zelf onze zonden in zijn lichaam op het hout gebracht heeft.” Hij heeft zelf geen zonde gedaan, maar droeg onze

zonden. O, glorie zij Zijn naam! Door Zijn dood heeft de Here Jezus hem vernietigd die de macht over de dood had, de duivel.

We zien dus in Jesaja 53 dat er een grote overwinning behaald werd op Golgotha. Dat is de reden waarom het de Here behaagde Hem te verbrijzelen, omdat die verbrijzeling, de begrafenis daarna en de opstanding een volledige vernietiging van de vijand betekenden. In wat voor opzicht heeft Hij de vijand vernietigd? Heeft u daarover nagedacht? Al Satans plannen om de mensheid onder controle te houden werden tenietgedaan toen er een Verlosser verscheen, toen er een werkzame verzoening was bewerkstelligd. Satans hoop werd volledig de grond in geboord. De verzoening was een feit toen de Verlosser verscheen, wiens bloed gevangenen vrij zou zetten, en ons uit de greep van Satan zou halen en brengen onder de heerschappij van de opgestane Heiland – uit Satans handen in de handen van de Heiland. Daarom betekende Golgotha overwinning. Het nam alle grond onder de voeten van de vijand weg. Hij zou ons voor eeuwig gevangen gehouden hebben als er geen verlossing was geweest. We zouden voor eeuwig zijn eigendom geweest zijn als er geen Verlosser was geweest. De aanwezigheid en het werk van de Verlosser zetten de poorten open en wij kunnen ontsnappen uit het koninkrijk van de duisternis. En we zijn het Koninkrijk van de Zoon van Gods liefde binnengegaan. Inderdaad is er een grote overwinning behaald.

3) Een nieuwe schepping wordt geboren

Dank God, Jesaja 53 beschrijft niet alleen Gods optreden in omstandigheden in het verleden, maar kijkt ook in de toekomst. Er staat in vers 10: “Wanneer hij zichzelf ten schuldoffer gesteld zal hebben, zal hij nakomelingen zien.” De Here krijgt een familie. Dat is wat het betekent, eenvoudig gezegd, een familie van geloof, een familie van verlore zondaren. En er staat bij: “Hij zal een lang leven hebben.” Dat is een duidelijke profetie over de opstanding. Toen Hij zichzelf ten schuldoffer had gesteld was dat niet het einde, want Hij is de opstanding en het leven. Hij zei dat in Johannes 11:25: “Ik ben de opstanding en het leven.” Hij is de overwinnaar over de dood. En zelfs al was Zijn ziel ten schuldoffer gesteld, al was Hij verbrijzeld, in feite had Hij Zijn hoofd gebogen en de geest gegeven, toch was dat niet het einde. Omdat we hier te maken hebben met een kwaliteit, een goddelijke kwaliteit, was er de overwinning over de dood. Vanwege deze goddelijke kwaliteit van het leven van de Here Jezus zingen we:

“Death cannot keep its prey—
Jesus, my Saviour,
He tore the bars away—
Jesus, my Lord!
Up from the grave He arose.”

(De dood kan zijn prooi niet vasthouden—
Jezus, mijn Heiland,
Hij verbrak de grendels—
Jezus, mijn Heer!
Jezus verrees uit het graf.)

Die frase “Hij zal een lang leven hebben”, is een van de oudtestamentische profetieën over de opstanding. Nadat Zijn ziel ten schuldoffer gesteld is, nadat Hij de dood die wij verdiend hadden voor ons – prijs God – gestorven is, zal Hij nakomelingen zien en een lang leven hebben. Er is een profetie over de opstanding in Jesaja 25:8: “Hij zal voor eeuwig de dood vernietigen.” Weet u, de dood is een grote verslinder. Dat zeg ik vaak. Hoeveel mensen zijn er vandaag door de dood verslonden? Hoeveel? Wat een tiran is de dood! Wat een muil heeft de dood! Jong en oud, gezonde mensen, zieke mensen, op het speelveldje, in het ziekenhuis, zelfs in de scholen; o, wat een grote verslinder is de dood! Maar ik houd van Jesaja 25:8, waar staat dat Christus de dood heeft verslonden (Eng. vert.); de verslinder is zelf verslonden in de overwinning.

Nadat Jezus Lazarus uit de doden had opgewekt, kwamen er zekere Grieken bij Filippus en zeiden: “Heer, wij zouden Jezus wel willen zien.” (Joh. 12:21). Filippus vertelde dat door aan Andreas en samen gingen ze naar de Here Jezus om Hem te informeren aangaande het verzoek van hun bezoekers. Het was een legitiem verzoek, maar het antwoord van de Here is zo ongewoon: “Indien de graankorrel niet in de aarde valt en sterft, blijft zij op zichzelf; maar indien zij sterft, brengt zij veel vrucht voort” (Joh. 12:24). Die Grieken wilden de wonderdoener wel eens zien. Ze wilden een glimp opvangen van de Christus van God, de komende Koning. Maar dan krijgen ze zo’n vreemd antwoord. Wat de Here zei, was, met andere woorden, dit: “Filippus en Andreas, als je die vragenstellers in dit kamertje brengt waar Ik nu ben, zien ze niet de Christus van God. Ze zullen alleen één graankorrel zien en niet de heerlijke vrucht van het graan nadat het in de aarde gevallen en gestorven is. Gods verheerlijkte Christus is onmetelijk!” In Jesaja 53:12 staat: “Daarom zal Ik hem een deel geven onder velen en met machtigen zal hij de buit verdelen ...” Ze zouden

alleen een man zien, op een stoel misschien in een kleine kamer, maar die Man zou verheerlijkt worden door Zijn dood aan het kruis. En daarom gaf de Heer dat voorbeeld over de graankorrel. Als we in de lente in een tuin rondlopen, kunnen we kleine scheuten zien opkomen, waar zaadjes zijn gestorven. Als een zaadje niet sterft, kan het geen vrucht voortbrengen. Het kan zich niet vermenigvuldigen. Het is onmogelijk om een graankorrel te veranderen in twee graankorrels, om maar niet te spreken van tweehonderd graankorrels, tenzij het deze weg gaat: het valt in de aarde en sterft. De door dood en opstanding verheerlijkte Christus is de vermenigvuldigde Christus.

Wij zijn een deel van de vermenigvuldigde Christus. Hij is vermenigvuldigd in ons doordat Hij in ons opkwam in de kracht van de opstanding. Het heeft de Here Here behaagd Hem te verbrijzelen, omdat uit deze verbrijzeling een opstandingsleven tevoorschijn zou komen, een leven dat de dood overwint, dat binnenin mensen als u en ik zou komen en ons veranderen. Dat is redding: Christus in ons, de hoop der heerlijkheid. Christus vermenigvuldigd in ons. In Openbaring 7:9 wordt die vermenigvuldiging beschreven als een grote schare die niemand kan tellen, uit elk volk, elke stam, taal en natie. Het is het ontstaan van een nieuwe schepping. Er werd een nieuwe schepping geboren, doordat de Man van smarten verbrijzeld werd.

Het gaat hier over de persoonlijke Christus die een collectieve, gezamenlijke Christus, een Christus in meervoud wordt. Voordat Golgotha plaatsvond, vóór de verbrijzeling, zien we een persoonlijke Christus; na Golgotha, vanwege de verbrijzeling, de opstanding en de vermenigvuldiging, zien we een gezamenlijke Christus, een collectieve Mens, van wie u en ik, door onvergelijkelijke genade, een deel geworden zijn.

4) Een eeuwig doel gegarandeerd

Dan de laatste gedachte aan het eind van Jesaja 53:10, nog een vrucht van de verbrijzeling van de Man van smarten: "... het voornemen des HEREN zal door zijn hand voortgang hebben." Wat God van plan was in Christus, wat Hij voornemens was voor de grondlegging van de wereld (zie Ef. 1:4) was om voor eeuwig geredde zondaren naast hun Heiland te plaatsen in het beheer van het heelal. Dat is het welbehagen, de visie van Jahweh. Dat is wat onze God al voordat Hij het heelal schiep in gedachten heeft gehad. Dat was Zijn plan. En dat voornemen zal voortgang hebben in Zijn handen. Het zal niet mislukken. Een eeuwig doel is nu gegarandeerd; het staat onbetwistbaar vast.

Alle machten die het eeuwige voornemen van God zouden kunnen tegenstaan, hebben dat al geprobeerd. “Zij omringden mij als bijen,” hebben we gelezen. “... honden hebben mij omringd”, “... buffels van Basan hebben mij omsingeld” (Ps. 22:16,12). Alle gemene vijanden die de hel voort kon brengen, kwamen tevoorschijn en stelden zich tegenover Hem; ze probeerden Hem te overweldigen, Hem te verleiden tot één enkele zondige gedachte. Ze konden het niet. Alles aan Hem was bekoorlijkheid, wat ook de druk op Hem was, uit welke hoek dan ook. De hel heeft alles gedaan wat zij kon tegen deze Man. En de hel is te schande geworden. Hij is de smetteloze Christus.

Colossenzen 2:14 en 15 zegt ons dat Hij de overheden en machten openlijk heeft tentoongesteld aan het kruis. Ze hebben gedaan wat ze konden. En vandaag is Satan een verslagen vijand. Daarom durven we te verklaren dat het de overste van de hel is die is verslagen, volledig, voor eeuwig, aan het kruis. De Heer staat Hem alleen maar wat dingen toe om ons geestelijk te doen groeien, beproevingen die ons uitdrijven naar Christus; satanische beproevingen zelfs, die ons ervan bewust maken dat we een Heiland nodig hebben, meer dan wanneer we een vredig christenleventje hebben zonder problemen. We zullen geen vredig christenleventje hebben. Maar de giftanden zijn uit de bek van de slang getrokken, de brullende leeuw heeft geen tanden meer (zie Ps. 58:6). Hij is alleen maar in dienst bij God, om de christenen te volmaken. Maar wat het eeuwig voornemen van God betreft, dat is gegarandeerd. Het voornemen van Jahweh, Zijn plan dat al in de raadkamers van de eeuwigheid uitgedacht was, zal helemaal op heerlijke wijze gerealiseerd worden.

Wij staan aan de winnende kant, broeders en zusters. De hel heeft het ergste gedaan wat zij kon; meer kan ze niet doen. Christus heeft getriomfeerd. “... het voornemen des HEREN zal door zijn hand voortgang hebben.”

We hebben een poging gedaan om Jesaja 53:10 te begrijpen en met elkaar te delen. Het heeft de Here behaagd Hem te verbrijzelen vanwege alles wat eruit voort zou komen en voortgekomen is. Het heeft de Here behaagd om Zijn Geliefde die weg te laten gaan van onbeschrijfelijk lijden, zodat deze vruchten voortgebracht konden worden.

Hier is de grote Overwinnaar; hier is de grootste overwinning ooit behaald. Wij zijn er deelgenoten van, halleluja! Wat is daarop uw reactie, broeders en zusters? Wat kunnen we anders doen dan ons totaal overgeven aan de voeten van deze Heiland? Is er enige twijfelachtigheid wat betreft de heerschappij over uw leven van deze Man van Golgotha? Aarzelt u nog

om de weg van Golgotha te gaan, nu u gezien heeft dat er niet alleen in Zijn geval, maar ook voor u en mij, zoveel uit voortkomt? Het is de enige weg tot overwinning, het is de enige weg tot heerlijkheid, het is de enige weg van vrede en het is de enige weg van vreugde. U berooft uzelf als u terughoudend bent om volkomen trouw te zijn aan deze Man van smarten, deze grote overwinnende Koning, de grote Overwinnaar van Golgotha. Geef Hem alles, onvoorwaardelijk en voor altijd. Zeg in de stilte: “Ik wil gelijkvormig worden aan het beeld van die ‘altogader liefelijke’, die volkomen overwinnende Man van Golgotha. Laat God mij maar verbrijzelen als Hij dat wil, als deze vruchten zullen volgen.”

wordt vervolgd